

raade, at man forlaster begge Endringsforslagene til § 29 samt lader §§ 26 og 29 gaae ud. Disse tvende Paragrapher staae isvrigt paa en noget forskjellig Fod, idet min høitagtede Collega har erklæret sig for Reformen angaaende Justits-embedsmændenes Lønning i sin Almindelighed, ligesom ogsaa denne Ordning er vedtaget ved Finantsloven, hvorimod det jo stiller sig anderledes med Hensyn til de geistlige Embedsmænds Lønning.

Jeg kan ikke nægte, at det vilde gjøre mig meget ondt, om den ærede Ordfører, der har spaaet saa ilde om Theatret, skulde see sin Spaadom opfyldt; og jeg haaber, at der her i Thinget ikke er nogen, hvem det vilde glæde; om hans Spaadom slog til. Jeg skal ikke nægte, at det Sjæreste vilde være mig at erholde det omhandlede Tilskud af Finantsferne til Udredelsen af Lønningstillæget for Theatrets og Capellet's Personale bevilget for de 4 paafølgende Finantsaar; det staaer ikke klart for mig, om det vil være tilstrækkeligt at forlange Summen igjennem Finantsloven, eller om der skulde udfordres en særlig Lov med Hensyn til de kommande 4 Aar; men jeg skjønner dog ikke rettere, end at man maatte være berettiget til igjennem Finantsloven at forlange Bevillingen for disse fire Aar. Jeg tilstaaer ganske ærligt, at Theatrets Reservecfond ikke er saa blomstrende, at der er nogen overordentlig stor Udgift til, at Fondet kan bære denne Afgift; og jeg vilde derfor ansee det for rigtigst, at Bevillingen kom til at angaae de fire følgende Finantsaar. Jeg er isvrigt aldeles overbevist om, at Folkethinget aldrig vil lade Theatret falde (en Stemme: So!), jeg er overbevist om, at det ikke vil gjøre det (Stemmer: So!) Nei, det vil ikke gjøre det; Folkethinget vil aldrig tillade, at dette nationale Institut gaaer til Grunde; jeg kan umulig troe det; men i alt Fald er det Noget, hvorom vi ikke behøve at strides iasten. Efter hvad jeg saaledes har antydet, skal jeg imidlertid ikke modsætte mig, at Bevillingen for de fire paafølgende Finantsaar udgaaer, imod at Sagens Afgjørelse forbeholdes ved hvert Aars Finantslov.

Scherning: Uagtet Udvalgets Endringsforslag under Nr. 5 til § 25 allerede een Gang

har fundet sin Afgjørelse her i Thinget, kan jeg dog ikke lade være at komme tilbage dertil. Jeg holder mig overbevist om, at det ærede Thing har betraadt en meget, meget farlig Vej ved at give Ministeriet Midler ihænde til at begynde det Gratiale=System forfra, hvorpaa vi i 1848 gjorde en Ende; netop dette samme Gratiale=System vil begynde forfra; og Midlerne villes findes dertil. Da vi i 1848 begyndte at behandle Finantsloven, fandt vi en Mængde af den Art Tilleg til de forskjelligste Personer, deels fra Naadesecretariatet, deels fra smaa Naadesecretariater under selve Ministerierne, det var den sædvanlige Vej at give Lidt til Een og Lidt til en Anden. Dette System vil begynde forfra, dertil have vi givet Midlerne ved at votere den tilsvarende § i den anden Lønningslov, og vi vilde gjøre det hyderligere ved at votere denne Paragraph. Thinget vil mod Ministrene begaae den værste Synd ved at votere en saadan Bestemmelse; Thinget vil derved sætte dem i den værste Pine; deres Underordnede ville stadig trænge paa dem om at faae et lille Gratiale, saa at Ministrene ikke ville kunne staae imod, selv med al den Kraft, der boer i deres Sjæl. Dog, jeg skal forlade dette, det vil vel sagtens være haabløst at tale derimod; og jeg skal tillade mig at gaae over til den ærede Ministers Betragtninger af det subsidiaire Forslag til § 29. — Den ærede Minister indvendte imod denne Paragraph som imod § 26, at ved de Bestemmelser, som indeholdtes i disse Paragrapher, blev Folkethinget den afgjørende, den fremherskende Deel af den lovgivende Magt, det burde ikke være Tilfældet, idet Lovgivningsmagtens forskjellige Dele burde staae paa lige Fod, og han begrundede denne sin Betragtning, at Folkethinget blev den fremherskende Magt, derved, at Folkethinget efter sin Stilling maatte udøve en fremragende Indflydelse paa Finantslovens Behandling, saa at altsaa denne overveiende Indflydelse vilde gjøre sig gjældende, naar Lønningerne skulde bestemmes igjennem Finantsloven. I den Anledning skal jeg dog bemærke, at det forsaavidt vilde være sandt, hvis Lønningerne stadig skulde bestemmes igjennem Finantsloven, og det ikke laa i Regjeringens Magt at forekomme dette; men, mine Herrer, det beroer jo paa Regjeringen selv at opstille et almindeligt Lønnings-